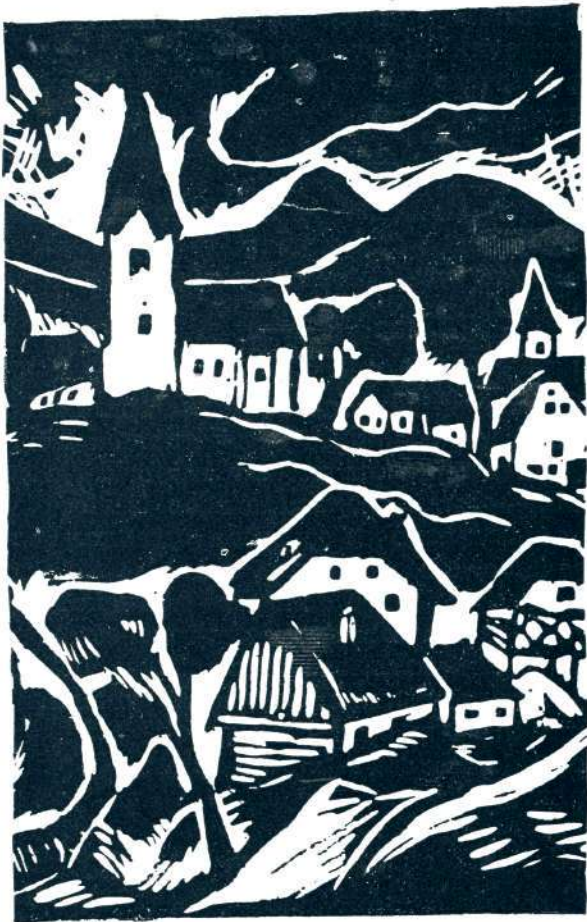

DOMIN SVET

LETNIK 36. V LJUBLJANI 20. OKTOBRA 1923. ŠTEVILKA 8.

DRAGO VIDMAR: SVETINA.

BOGOVEC JERNEJ.

DR. IVAN PREGELJ.

IV. Sodec in bojci.

1.

Bogovec se je ovedel v zvonovih farne cerkve svetega Kocijana v Kranju. Kakor tistikrat prej, ko je bil vstal v višavo iz znamenja v sanjah, je stal nad lestvami, kjer je bil davno utonil v mračnem in bridkem mlamolju njegov prvo-rojenčič. Stal je v grozi in sli in verjel, da bo vstalo v polju in dozorelo, kar je trudno čakalo vstajenja. Občutje nepojmljivega zanosa je trenutno napolnilo vse bogovčevo osrčje. Kakor kamen je stala

ob njem tišina. Komaj razpaljena kri njegovih senec je bila v molk. A tolkla je venomer. Pela je. Jemala se mu je na ustnice, da so hrepenele:

»Red je blizu! Jagnje, vzidi!«

Iskal je mimo sence, ki jo je vrgla gora nad mesto, v polje, ki je tonilo v zarji. Zarja je bila nenavadna; težka je kakor sopla nad ravanjo, ostra je metala senco samotne breze, pozabljenega znamenja v križpotju, daljne razpale kože, kjer je v davnem ugasnila zlovešča ženska, ki so ji v grobu z glogovim kolcem preboli drob. Bogovec je trpel. Ali ne bo vzrastel ob koči jezdec v polje in zarjo? Polje je bilo mrtvo. Ali ne bo vsaj pesem zahrepnela iz nižin? Žalostna pesem bridkega mladca z mečem:

»Tam pri teh vodah Babilon
smo žalostno sedeli...«

Pesem se ni oglasila. Krčeviteje je bila bogovcu kri v sencih in tolkla v molk:

»Red je blizu. Jagnje, vzidi!«

Še je strmel v polje in ga ni več poznal in je prečudno spoznanje vzrastlo vanj in je videl:

»Ali me je kakor mojega Učenika vzel v višavo in bo zdaj spregovoril, naj se vržem v mlamol? Le vabi, nenavidni Krgavi! Ne bom ti služil za vse zlato zemlje ne slast.«

Res je videl: zarja nad poljem ni več sopla. Bila je težek plašč iz zlata. Strašna sladkost vonjev je plala kvišku. Bilo je medeno ozračje cvetočih lip in ajdovih setev, bila je bridkost nepoznane polti in sle. In zdaj je vstala še pesem iz zlata in vonjave. Pijana je vriskala:

»Nichts Lieberes, nichts Lieberes auf Erden...«

Bogovcu je zagomazelo v mozeg. Tonil je v slabost. Še je prosil, a ni verjel:

»Red je blizu! Jagnje, vzidi, otmi!«

Iz sladke nemoči ga je prebudilo bridko, trpko. Ovedel se je človeka, ki mu je spregovoril izza ledij. Stražar farčiča